

постійний обмін досвідом та створення умов для спільного вирішення проблем. Креативне управління передбачає творче управління персоналом, що орієнтований на всебічне розкриття творчих здібностей особистості.

В сучасних реаліях для підвищення конкурентоспроможності підприємств доцільно застосовувати метод креативного управління персоналу, тому що від дозволяє утворити тимчасові творчі проектні колективи на основ оцінювання творчого потенціалу особистості; проводити оцінку найменш витратних мотиваційних установок; сприяє розвитку навичок нетривіальних рішень в управлінні та бізнесі; сформувати групи експертів, які оцінюють розроблені інноваційні пропозиції [2].

Список використаних джерел:

1. Розметова О. Г. Інноваційні методи управління персоналом як фактор підвищення конкурентоспроможності підприємств індустрії гостинності. [Електронний ресурс] - Режим доступу <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=1916>
2. Інноваційне підприємництво : креативність, комерціалізація, екосистема : навчальний посібник для вищих навчальних закладів / авт. кол. : Ю. М. Бажал, І. В. Бакушевич, У. Венесаар та ін. / за ред. д-ра екон. наук, проф. Ю. М. Бажала. – Київ : Унів. вид-во ПУЛЬСАРИ, 2015. – 280 с.

УПРАВЛІННЯ ТА ЗАПОБІГАННЯ РИЗИКІВ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Є. Ю. ГНАТЧЕНКО, канд. екон. наук, доцент, Г. В. КРАВЧЕНКО

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова*

Управління ризиками – це частина діяльності керівника організації, спрямована на її економічний захист від небажаних свідомих або випадкових обставин, що наносять шкоди її діяльності.

Мета управління ризиками – виявляти, аналізувати і впливати на всі ризики, з якими стикається організація, з позиції використання сприятливих можливостей для збільшення вартості її активів.

З цією метою менеджер повинен проводити якісний і кількісний аналіз ризику, визначати його джерело фактор, імовірність та передбачати наслідки.

Управління ризиком можна розглянути на методологічній основі процесу розробки і реалізації ризикових управлінських рішень. Ризиковими є рішення при відомій імовірності досягнення результату. При цьому функції

управління ризиком повинні виконувати на відповідному рівні всі підрозділи фірми.

Наприклад, в управлінні ризиком:

- бухгалтерія виконує функцію допомоги в розробці бюджету;
- відділ маркетингу - робить прогноз небезпечних властивостей продукції;
- відділ кадрів - займається питаннями праці, інструктує та навчає персонал, оформляє компенсації і т.ін.

Способи усунення ризиків:

- уникнення ризику - ухилення від заходів, пов'язаних з ризиком
- утримання ризику - залишення ризику за інвестором, тобто на його відповідальність
- передача ризику - це означає, що інвестор передає відповідальність за ризик комусь іншому, наприклад, страховій компанії
- зниження ступеня ризику - зменшення імовірності та обсягу втрат

Основні заходи зниження ризику:

1) *диверсифікація* – володіння найрізноманітнішими фінансовими активами, кожен з яких має різний рівень ризику, з метою зниження загального ступеня ризику портфеля в цілому. Диверсифікація дозволяє уникнути частини ризику при розподілі капіталу між різними видами діяльності;

2) *здобування додаткової інформації* (більш повна інформація дозволяє зробити чіткий прогноз і знизити ризик, що робить інформацію товаром, причому дуже цінним). Використовується новий погляд на відношення з конкурентами;

3) *лімітування* – встановлення ліміту, тобто обмежених сум витрат, продажу, кредиту тощо; лімітування застосовується банками для зниження ступеня ризику при видачі позик, господарюючими суб'єктами - для продажу товарів в кредит, визначення сум вкладення капіталу і т.п.;

4) *самострахування* – підприємець віддає перевагу підстрахуванню самого себе, ніж купляти страховку в страховій компанії; самострахування являє собою децентралізовану форму створення натуральних і грошових страхових фондів безпосередньо в господарюючих суб'єктах, особливо в тих, чия діяльність підлягає ризику;

5) *страхування* – захист майнових інтересів господарюючих суб'єктів і громадян при настанні певних подій за рахунок грошових фондів, які формуються з виплачених ними страхових внесків. Страхування являє собою

економічну категорію, сутність якої складається в розподілі збитків між усіма учасниками страхування. Страхування виконує чотири функції: ризикову, запобіжну, заощаджуючу, контролюючу. Ризикова функція виражається в перерозподілі грошової форми вартості між учасниками страхування у зв'язку з наслідками випадкових страхових подій. Призначенням запобіжної функції являється фінансування за рахунок коштів страхового фонду заходів по зменшенню страхового ризику. Зміст функції заощадження складається в тому, що за допомогою страхування зберігаються кошти. Контролююча функція виражається в контролі за чітко цільовим формуванням і використанням коштів страхового фонду. Отже, не буває підприємництва без ризику.

Стадії процесу розробки та реалізації ризикових рішень:

1) *інформаційний аналіз* містить роботи з моніторингу зовнішнього і внутрішнього середовища, виявлення нових джерел ризику і корегування відомих факторів, прояв яких залежить відмінливих умов;

2) *діагностика ситуації* визначається специфікою поставленого завдання, основний акцент робиться на урахування причин, що викликають зміни ризику, їх ранжируванні й оцінці втрат (вигод) при визначених параметрах ситуації. На даній стадії використовуються різні методи виміру й оцінки ризику (математичні, статистичні, інтуїтивні);

3) *розробка варіантів рішень* як стадія процесу управління характеризується тим, що для кожного варіанту рішення розглядаються межі можливого негативного прояву ризику. Оцінка подається за всіма змістовними аспектами ризику: економічним, соціальним, екологічним, організаційним, іміджевим, правовим;

4) *прийняття рішення* містить комплексне обґрунтування як самого рішення, так і прийнятої разом з ним ймовірності та параметрів допустимого ризику. Передбачається розробка системи відповідальності з питань управління ризиком.

5) *організація і реалізація* включають види управлінської діяльності з реалізації ризик-рішення, у процесі якої виявляються нові аспекти прояву організаційного ризику (невиконання, затримок тощо), що вимагає оперативних заходів. Контроль змін у параметрах ризику і коректування можуть мати істотне значення в ситуаційному менеджменті. Своєчасність реакцій і дій менеджера - головна умова стабілізації ситуації і зниження погрози втрат.

Водночас менеджер при управлінні ризиком застосовує ризик-стратегію,

яка забезпечує правомірність і допустимість ризику конкретного виду в ризикових рішеннях щодо конкретних соціально-економічних систем і ситуацій, а також орієнтується на *критерії вибору ризик-рішення*, що передбачають розробку меж ризику і динаміку зміни втрат залежно від обсягу продажів, розміру витрат, зміни цін, інфляції тощо.

Отже, розробка шляхів і засобів мінімізації втрат, нейтралізації і компенсації негативних наслідків ризик-рішень, страхування й інші можливості захисту від ризику розглядаються в ситуаційному менеджменті як необхідні умови формування і реалізації ризик-рішень та використовуються, у тій чи іншій мірі, при виконанні робіт на кожній стадії процесу управління ризиком.

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ СТРАТЕГІЙ РОЗВИТКУ БУДІВЕЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВ

О. В. СОЛОВ'ЙОВ, канд. екон. наук, професор, К. В. СОЛОВЕЙ

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова*

Запорукою довгострокової ефективної роботи будівельного підприємства, його зростання і розвитку є обґрунтований вибір стратегічних напрямів, які дозволять якнайкраще реалізувати потенціал підприємства, адже правильний вибір стратегії сприяє досягненню довгострокових цілей підприємства, а саме економічному зростанню і розвитку, підвищенню конкурентоспроможності. Найважливішою ознакою раціонально вибраної стратегії розвитку є координація управління двома базовими процесами:

- постійне підвищення потенціалу розвитку підприємства, тобто реалізація стратегії розвитку потенціалу підприємства;
- ефективне використання наявних потужностей, тобто реалізація стратегії ефективного використання потенціалу підприємства.

Також відмітимо, що в сучасних умовах господарювання існує три підходи до формування стратегії будівельного підприємства:

- підприємницький підхід припускає активний пошук нових можливостей, динамічність прийнятих рішень, гнучке планування, централізацію по ухваленню рішень;
- адаптивний підхід є відображенням прагнення пристосуватися до